

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **České dráhy, a.s.**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222, Praha 1, zastoupená advokátem JUDr. Karlem Muzikářem, LL.M., se sídlem Křižovnické náměstí 1/193, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 525/15, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 12. 2023, č. j. 31 Af 9/2023 - 234,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 12. 2023, č. j. 31 Af 9/2023 - 234, **se ruší a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Severovýchod (dále jen „správce daně“) vydal dne 4. 6. 2015 platební výměr, jímž vyměřil žalobkyni odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 272 000 000 Kč. Shledal totiž, že žalobkyně při zadávání veřejné zakázky na dodávku třívozových elektrických jednotek, která byla spolufinancována z regionálního operačního programu NUTS II Severovýchod, porušila zásady transparentnosti a rovného zacházení podle § 6 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (ve znění účinném do 30. 9. 2016, dále jen „zákon o veřejných zakázkách“). Žalobkyně se tak dopustila porušení rozpočtové kázně, a to konkrétně tím, že s vybraným dodavatelem, společností

ŠKODA VAGONKA a.s., uzavřela dodatek ke kupní smlouvě, kterým se vzdala práva na smluvní pokutu za prodlení s dodáním zboží.

[2] O odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správce daně rozhodoval žalovaný opakovaně. Rozhodnutím ze dne 20. 6. 2018 platební výměr změnil a výši uloženého odvodu snížil na 68 000 000 Kč, neboť původně uložený odvod považoval za nepřiměřený důsledkům porušení rozpočtové kázně. Rozsudkem ze dne 19. 6. 2020 však Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) v pořadí první rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení, neboť jediným úkonem v řízení před správcem daně byl předmětný platební výměr. Nejvyšší správní soud poté vyhověl kasační stížnosti žalovaného, rozsudek krajského soudu ze dne 19. 6. 2020 zrušil, věc krajskému soudu vrátil a zavázal jej, aby zkoumal, zda nebyly nedostatky prvostupňového řízení odstraněny žalovaným. Rozsudkem ze dne 10. 8. 2022 pak krajský soud rozhodnutí žalovaného opět zrušil.

[3] Rozhodnutím ze dne 16. 1. 2023 rozhodl žalovaný o odvolání žalobkyně znovu. Odstranil krajským soudem vytknutý nedostatek přesné právní kvalifikace postihovaného porušení rozpočtové kázně, v ostatním však obsahově setrval na původně vydaném rozhodnutí.

[4] Toto v pořadí druhé rozhodnutí žalovaného (dále jen „rozhodnutí žalovaného“) napadla žalobkyně u krajského soudu novou žalobou. V záhlaví označeným rozsudkem pak krajský soud žalobkyni opět vyhověl, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému. V odůvodnění rozsudku krajský soud zopakoval již dříve učiněný závěr, že uzavřením předmětného dodatku ke kupní smlouvě žalobkyně překročila zákonem o veřejných zakázkách formulovaný zákaz podstatných změn smlouvy uzavřené s vybraným uchazečem a tím se dopustila porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 22 odst. 1 ve spojení s § 22 odst. 2 písm. a), b) a c) zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů (dále jen „zákon o územních rozpočtech“).

[5] Důvodnou však krajský soud shledal žalobní námitku, podle níž žalovaný dostatečně neposoudil přiměřenost uloženého odvodu. Při volbě přiměřené výše odvodu je podle krajského soudu jistě vhodné vyjít z opravných sazeb uvedených v pokynech Evropské komise. Závěr o výši odvodu ovšem vyžaduje provedení podstatně širšího správního uvážení, v němž je správní orgán povinen zohlednit závažnost postihovaného porušení, polehčující okolnosti nevyjímaje. Krajský soud v této souvislosti odkázal na závěry učiněné Ústavním soudem v nálezu ze dne 18. 10. 2023, sp. zn. III. ÚS 1344/23. Tuto úvahu žalovaný neprovedl a okolnostmi, které podle žalobkyně závažnost jejího jednání snižují, se v dostatečné míře nezabýval. Krajský soud proto shledal rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobkyně

[6] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) b) a d) s. ř. s. Navrhl, aby kasační soud rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k novému pojednání.

pokračování

[7] Stěžovatel předně nesouhlasil s aplikací závěrů nálezu Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1344/23 na projednávanou věc, neboť Ústavní soud se v odkazovaném případě vyslovil k rozhodnutí o krácení dotace, nikoli k odvodu za porušení rozpočtové kázně. Postup ke krácení dotace, upravený v § 14e odst. 1 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, podle Ústavního soudu vyžaduje provedení správního uvážení již stran posouzení, zda je v případě porušení zákonných povinností vůbec namístě dotaci krátit. V projednávané věci však pro takové správní uvážení není prostor, neboť při postupu podle zákona o územních rozpočtech je porušení rozpočtové kázně spjato s uložením odvodu zcela bez dalšího. Správního uvážení je tedy v daném případě třeba pouze ohledně otázky stanovení výše odvodu za porušení rozpočtové kázně. Rozsudek krajského soudu je tedy vadný, spočívá-li na judikatuře, která na věc nedopadá.

[8] Nesprávný je podle stěžovatele také závěr krajského soudu o nedostatečném posouzení přiměřenosti výše odvodu. Požadavek úvahy o této otázce byl totiž obsažen již v samotných pokynech Evropské komise, které byly při rozhodování aplikovány. Správní úvaha o závažnosti pochybení se promítla v uložení odvodu na spodní hranici rozpětí, uvedeného v předmětných pokynech, ač je stěžovatel hodnotil jako závažné. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu také zdůraznil, že použití předem stanoveného sazebníku finančních oprav představovalo v dané věci rozumnou kombinaci požadavku právní jistoty a zásady proporcionality. Přiměřenost výše uloženého odvodu byla podle něj v rozhodnutí zdůvodněna dostatečně.

[9] Žalobkyně se ve vyjádření ke kasační stížnosti s napadeným rozsudkem krajského soudu ztotožnila. Uvedla, že stěžovatel neprovedl při rozhodování o výši odvodu za porušení rozpočtové kázně řádně správní uvážení, neboť neposoudil kritérium jeho závažnosti, ačkoli k tomu byl zákonem zavázán. Teprve na základě této úvahy by mohl řádně zdůvodnit otázku přiměřenosti odvodu. Podle žalobkyně je správní orgán povinen při stanovení výše odvodu provést test přiměřenosti, a to vždy se zohledněním intenzity vytýkaného porušení a individuálních okolností případu, včetně toho, zda v dané věci byl naplněn účel dotace.

[10] V doplnění vyjádření ke kasační stížnosti pak upozornila rovněž na prekluzi práva správce daně uložit v daném případě odvod za porušení rozpočtové kázně. Argumentovala článkem 3 nařízení Rady (ES, Euratom) č. 2988/95 ze dne 18. 12. 1995 (dále jen „nařízení“), o ochraně finančních zájmů Evropských společenství, které je podle něj třeba aplikovat vždy, pokud hospodářský subjekt nesplní podmínky dotace poskytnuté být jen částečně z unijních zdrojů. V daném případě se podle žalobkyně neuplatní odchylná prekluzivní lhůta upravená v zákoně o územních rozpočtech, neboť národní právo současně neupravuje prekluzivní lhůtu k zahájení řízení, jak předpokládá nařízení. K uzavření předmětného dodatku ke kupní smlouvě došlo 12. 6. 2012. Osmiletá prekluzivní lhůta, jejíž běh navázal na tento rozhodný okamžik, tedy podle žalobkyně uplynula marně již v roce 2020.

[11] Stěžovatel ve svých replikách poukázal předně na skutečnost, že judikatura kasačního soudu není jednotná v otázce kolize prekluzivních lhůt podle národního a evropského práva. Právní názor obsažený v rozsudcích Nejvyššího správního soudu pod č. j. 4 Afs 81/2022 - 43 a č. j. 6 Afs 23/2023 - 81 je totiž v rozporu s rozsudkem

č. j. 4 Afs 52/2023 - 85. Vzhledem k tomu by věc měla být podle jeho názoru předložena rozšířenému senátu. Zdůraznil také, že prekluzivní lhůta pro zahájení řízení je ve lhůtě pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 22 odst. 13 zákona o územních rozpočtech obsažena implicitně. S odkazem na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 21. 12. 2011, ve věci C-465/10, *Ministre de l'Intérieur, del Outre-mer, des Collectivités territoriales et de l'Immigration*, pak stěžovatel vyslovil názor, že prekluzivní lhůta začala běžet až dnem, kdy nesrovnalost skončila, tj. v daném případě teprve zaplacením celé kupní ceny.

[12] Kasační soud v souvislosti s argumentací obou účastníků k otázce prekluze práva rozhodovat o odvodu za porušení rozpočtové kázně přerušil usnesením ze dne 6. 8. 2024 řízení o kasační stížnosti, neboť jeho desátý senát v obdobné věci vedené pod sp. zn. 10 Afs 82/2024, předložil Soudnímu dvoru Evropské unie tři předběžné otázky směřující k výkladu prekluzivní lhůty podle nařízení. Shodný postup ostatně navrhl v projednávané věci rovněž stěžovatel.

[13] Podle čl. 3 odst. 1 pododstavce prvního nařízení platí, že „[p]romlčecí doba pro zahájení stíhání činí čtyři roky od okamžiku, kdy došlo k nesrovnalosti uvedené v čl. 1 odst. 1. Odvětvové předpisy mohou stanovit i kratší lhůtu, která však nesmí být kratší než tři roky.“ Podle pododstavce druhého téhož ustanovení „[v] případě pokračujících nebo opakovaných nesrovnalostí běží promlčecí doba ode dne, ke kterému nesrovnalost skončila. V případě víceletých programů běží promlčecí doba v každém případě až do definitivního ukončení programu.“ Pododstavec třetí tohoto článku pak stanoví, že „[p]romlčecí doba pro stíhání se přerušuje každým úkonem příslušného orgánu oznámeným dané osobě, který se týká vyšetřování nebo řízení o nesrovnalosti. Promlčecí doba začíná znovu běžet od provedení každého úkonu způsobujícího přerušení.“ Konečně pododstavec čtvrtý téhož ustanovení stanoví, že „[p]romlčení však nastane nejpозději ke dni, v němž uplynula lhůta rovnající se dvojnásobku promlčecí doby, aniž příslušný orgán uložil sankci, s výjimkou případu, kdy bylo řízení podle čl. 6 odst. 1 pozastaveno.“ Podle čl. 3 odst. 3 nařízení platí, že „[č]lenské státy si ponechávají možnost uplatňovat delší lhůtu, než která je uvedena v odstavci 1 nebo 2.“

[14] Desátý senát se (mimo jiné) dotazoval, smí-li národní zákonodárce vlastní právní úpravou stanovit delší prekluzivní lhůtu než stanoví článek 3 odst. 1 pododstavce čtvrtého nařízení, aniž by současně výslovně stanovil samostatnou lhůtu pro zahájení řízení ve smyslu článku 3 odst. 1 pododstavce prvního nařízení. Soudní dvůr byl rovněž tázan stran rozsahu působnosti nařízení v případě dotace poskytované z unijních zdrojů toliko částečně.

[15] Soudní dvůr Evropské unie (dále také jen „SDEU“) vydal dne 27. 11. 2025 rozhodnutí ve věci C-539/24, *Mikroregion Porta Bohemica*, jímž se vyslovil ke shora zmíněným předběžným otázkám. Uvedl, že „[č]lánek 3 odst. 1 čtvrtý pododstavec a odst. 3 nařízení Rady (ES, Euratom) č. 2988/95 ze dne 18. prosince 1995 o ochraně finančních zájmů Evropských společenství musí být vykládán v tom smyslu, že členský stát, který nevyužil oprávnění stanovit delší promlčecí lhůtu pro zahájení stíhání, než je čtyřletá lhůta stanovená v čl. 3 odst. 1 prvním pododstavci uvedeného nařízení, nemůže pro vydání rozhodnutí, kterým se ukládá sankce, stanovit absolutní promlčecí lhůtu, která by byla delší než dvojnásobek této čtyřleté lhůty.“ Stran interpretace článku 3 odst. 3 nařízení pak soudní dvůr odpověděl, že „[č]lánek 3 odst. 3 nařízení č. 2988/95 musí být vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby členský stát stanovil počátek běhu absolutní promlčecí lhůty pro vydání rozhodnutí, kterým se ukládá sankce

pokračování

za vzniklou nesrovnalost, na první den kalendářního roku následujícího po kalendářním roce, v němž k této nesrovnalosti došlo. Tato lhůta začíná podle čl. 3 odst. 1 prvního pododstavce tohoto nařízení v každém případě běžet ode dne, kdy k nesrovnalosti došlo, nebo v případě opakované nebo pokračující nesrovnalosti ode dne, kdy tato nesrovnalost skončila.“

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou a proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Poté přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v rozsahu jeho napadení.

[17] Kasační stížnost je důvodná.

[18] Kasační soud předesílá, že podle ustálené judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu musí soudy z úřední povinnosti, tedy i bez příslušné žalobní či stížní námítky, zkoumat, zda v posuzované věci nedošlo k uplynutí prekluzivní lhůty, a tím i k zániku oprávnění správního orgánu ke stanovení určité povinnosti jednotlivci (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 1169/07, publikovaný pod č. 38, sv. 52 Sb. ÚS). Uvedený závěr se přitom bez dalšího uplatní i v případech, v nichž došlo k prekluzi práva správního orgánu rozhodnout o uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 22 zákona o územních rozpočtech.

[19] S ohledem na obsah a rozsah žalobních námitek, se krajský soud v předešlém řízení zabýval jednak otázkou, zda se žalobkyně dopustila porušení rozpočtové kázně, jednak tím, zda žalovaný o uložení výši odvodu náležitě uvážil a zda tuto úvahu v odůvodnění svého rozhodnutí dostatečně zdůvodnil. Otázku možné prekluze práva rozhodnout o uložení odvodu krajský soud z vlastní iniciativy nezkoumal a žalobkyně takový nedostatek ani nenamítala. Povinnosti správních soudů přihlédnout k možné prekluzi z úřední moci tak nyní musí dostát Nejvyšší správní soud, tím spíše, že v řízení o kasační stížnosti uplatnila tuto argumentaci žalobkyně.

[20] Z ustanovení § 22 odst. 13 zákona o územních rozpočtech plyne, že odvod za porušení rozpočtové kázně lze uložit do 10 let počítaných od 1. ledna roku následujícího po roce, v němž došlo k porušení rozpočtové kázně. Článek 3 odst. 1 nařízení naproti tomu počítá pro účely uložení tohoto druhu postihu celkově toliko s osmiletou lhůtou, nestanoví-li vnitrostátní úprava delší než čtyřletou promlčecí lhůtu (čl. 3 pododst. 1 nařízení za využití čl. 3 odst. 3 nařízení).

[21] Nařízení je přímo aplikovatelný právní předpis Evropské unie (čl. 288 druhého pododstavce Smlouvy o fungování Evropské unie), a ustanovení vnitrostátního právního předpisu, která jsou s ním v rozporu, mu musí ustoupit (srov. rozsudek SDEU ze dne 9. 3. 1978, ve věci C-106/77, *Simmenthal*). Soudní dvůr Evropské unie ve shora citovaném rozsudku ve věci C-539/24, *Mikroregion Porta Bohemica*, vyjádřil k otázce běhu a délky prekluzivní lhůty podle zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, jednoznačné stanovisko, jež lze pro podobnost úpravy tohoto institutu v zákoně o územních rozpočtech

bez dalšího uplatnit i v nyní projednávané věci. Pro posouzení prekluze práva uložit odvod za porušení rozpočtové kázně je podle něj nutné vycházet ze lhůt uvedených v čl. 3 odst. 1 nařízení, neboť česká národní právní úprava sama neobsahuje prekluzivní lhůtu pro zahájení řízení k uložení této „specifické sankce“, a proto nelze v ní samostatně upravenou lhůtu pro rozhodnutí aplikovat.

[22] Dlužno podotknout, že uplynutí prekluzivní lhůty podle SDEU představuje pro postih jednání určitého subjektu absolutní časovou mez, kterou nelze překročit ani v důsledku úkonů, které jinak běh prekluzivní lhůty staví či přerušují. Výjimku, která však v předmětné věci nenajde uplatnění, představuje doba trestního stíhání současně vedeného pro skutek, pro který se odvod vyměřuje (srov. čl. 6 pododstavec 1 nařízení). Jen pro pořádek kasační soud dodává, že ačkoli evropská právní úprava hovoří o promlčecí lhůtě, není pochyb, že jde *stricto sensu* o lhůtu prekluzivní. Právo vést řízení a uložit sankci zde uplynutím lhůty neoslabuje, nýbrž nadobro zaniká (k tomu srov. např. stanovisko generálního advokáta Manuela Campos Sánchez-Bordony ze dne 8. 9. 2016, ve věci C-584/15, *Glencore Céréales France*, body 24 až 26).

[23] Ze shora shrnutých závěrů SDEU je však v projednávané věci podstatné především to, že na právo rozhodnout o uložení odvodu se v souladu s článkem 3 odst. 1 pododstavců prvního a čtvrtého nařízení uplatní při absenci vnitrostátní úpravy se smyslu čl. 3 pododst. 1 nařízení prekluzivní lhůta ve dvojnásobné délce (čtyřleté) lhůty pro zahájení řízení, tj. lhůta osmiletá.

[24] Nařízení stanoví ke sporné otázce, kdy začne lhůta plynout, že počátek jejího běhu nastává v okamžiku, kdy došlo k *nesrovnalosti*, resp. kdy *pokračující nebo opakovaná* nesrovnalost skončila (čl. 3 odst. 1 pododstavce druhého nařízení). Při interpretaci tohoto pravidla je přitom třeba rozlišovat mezi kategorií nesrovnalosti jednorázové a trvající.

[25] V této souvislosti nelze přehlédnout skutkovou i právní shodu projednávané věci s případem porušení rozpočtové kázně, v němž kasační soud rozhodoval rozsudkem ze dne 19. 6. 2024, č. j. 3 Afs 248/2023 - 135. Jeho podstatou bylo totiž uzavření dodatku ke kupní smlouvě učiněné až v realizační fázi veřejné zakázky na dodání kolejových vozidel. Rovněž po obsahové stránce zde došlo ke shodné dodatečné úpravě vzájemných práv a povinností. Kasační soud přitom neshledal pádné důvody, pro něž by bylo třeba se od těchto dříve přijatých závěrů odchýlit. Vyšel zde především z výkladu, který k pojmu nesrovnalosti ve smyslu nařízení podal Soudní dvůr Evropské unie v rozsudku ze dne 21. 12. 2011 ve věci C-465/10, *Ministre de l'Intérieur, de l'Outre-mer, des Collectivités territoriales et de l'Immigration* (dále jen „věc *Ministre de l'Intérieur*“).

[26] Ve vztahu k dotacím poskytnutým ze strukturálních fondů, v nichž byly porušeny podmínky jejich poskytnutí, zde SDEU judikoval, že porušení pravidel, „*které vede k neoprávněnému výdaji a poškozuje tak unijní rozpočet, přetrvává během celé doby provádění smlouvy protiprávně uzavřené mezi poskytovatelem služeb a příjemcem této dotace, takže taková nesrovnalost musí být považována za „pokračující nesrovnalost“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 druhého pododstavce nařízení č. 2988/95.*“ Smlouva přitom zásadně trvá do jejího splnění (soluce). Rozhodným okamžikem v tomto ohledu proto bude buďto dodání kupní smlouvou sjednaného zboží, nebo úplné zaplacení kupní ceny. Pozdější z těchto dvou momentů je

pokračování

pak třeba ve smyslu citovaného rozsudku SDEU považovat za *dovršení plnění* z kupní smlouvy a tím i za ukončení doposud trvající nesrovnalosti. Teprve tento okamžik je proto rozhodným i pro počátek běhu prekluzivní lhůty. Argumentaci stěžovatele věnovanou okamžiku započetí běhu prekluzivní lhůty proto kasační soud považuje za správnou.

[27] Vyjádřila-li oproti tomu žalobkyně přesvědčení, že se v projednávaném případě jednalo o nesrovnalost jednorázovou, ukončenou nejpozději uzavřením předmětného dodatku ke kupní smlouvě (tj. k 12. 6. 2012), nemohl se s ní kasační soud ztotožnit. Žalobkyně v tomto směru vyšla z právních závěrů rozsudku č. j. 4 Afs 52/2023 - 85 (dále jen „věc *Ústecký kraj*“), v němž se Nejvyšší správní soud zabýval obdobnými právními otázkami. Kasační soud má však za to, že právní závěry učiněné v projednávané věci si se žalobkyní odkazovanou věcí nekonkurují, a to především pro skutkové odlišnosti obou případů.

[28] Nejvyšší správní soud se předně ve věci *Ústecký kraj* vyslovil k otázce počátku běhu prekluzivní lhůty právě s ohledem na skutkové okolnosti této věci, na což ostatně vícekrát poukázal (srov. body 26 a 40 rozsudku). V daném případě považoval za rozhodný den vzniku nesrovnalosti již den uzavření smlouvy o poskytnutí dotace, přičemž tuto nesrovnalost měl podle všeho za toliko jednorázovou. Prekluzivní lhůta proto měla začít již od tohoto okamžiku. K postihovanému jednání ovšem došlo porušením pravidel transparentnosti veřejným zadavatelem již při procesu losování zájemců za účelem omezení jejich počtu v užším zadávacím řízení (§ 61 zákona o veřejných zakázkách). Šlo tedy o pochybení vzniklé již v průběhu postupu teprve směřujícímu k výběru dodavatele. Tím se odkazovaný případ skutkově liší od nyní projednávané věci, v níž změna zadávacích podmínek nastala až po uzavření smlouvy s vybraným dodavatelem, tj. teprve zpětně. Ve věci *Ústecký kraj* se nadto správní soudy nikterak nezabývaly otázkou, jak bylo dále s poskytnutou dotací naloženo. Není tedy zřejmé, zda v odkazovaném případě k realizaci projektu vybraným dodavatelem vůbec došlo a zda by v něm zjištěná nesrovnalost mohla mít pokračující povahu ve smyslu rozsudku soudní dvora ve věci *Ministre de l'Intérieur*. I z tohoto důvodu nelze závěry z rozsudku ve věci *Ústecký kraj* bez dalšího vztáhnout na nyní projednávanou věc.

[29] Kasační soud se tedy v projednávané věci zaměřil na okamžik *dovršení smlouvy* o dodávce zboží kryté dotací jakožto momentu, kdy nesrovnalost skončila. Ze správního spisu zjistil, že dodavatel dotčených elektrických jednotek se v kupní smlouvě ze dne 15. 2. 2011 zavázal k předání posledního kusu tohoto zboží do 36 měsíců od oznámení kupujícího (žalobkyně) o obdržení rozhodnutí o přidělení dotace [čl. II odst. 2, písm. c) kupní smlouvy]. S okamžikem protokolárního předání zboží pak smlouva spojuje vznik práva vystavit konečnou fakturu se splatností v délce 21 dní [čl. VIII odst. 4 kupní smlouvy]. Doklad o tom, kdy skutečně k tomuto předání a zaplacení celé kupní ceny došlo, však předložený správní spis neobsahuje. V této souvislosti kasační soud nepřehlédl, že žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 17. 7. 2024 tvrdila, že konečnou fakturu za zbylou část smluvního plnění uhradila dne 21. 2. 2014. Tato skutková tvrzení však předmětem řízení před krajským soudem vůbec nebyla, a proto se k ní nevedlo dokazování, resp. nebyl jakkoli doplňován správní spis.

[30] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že je z tohoto důvodu třeba napadený rozsudek krajského soudu zrušit. Otázka, zda nezaniklo právo rozhodnout o uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně, je klíčová a za situace, kdy není zcela objasněna, by bylo předčasné se zabývat uplatněnými kasačními námitkami. Jedná se však především o otázku, kterou měl krajský soud zkoumat z úřední povinnosti a rozhodné skutkové okolnosti postavit najisto. Neučinil-li tak, zatížil rozsudek vadou ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., která ve svém důsledku brání kasačnímu soudu posoudit důvodnost stížných námitek. Vzhledem k tomu kasační soud napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení. V něm krajský soud doplní skutková zjištění k otázce, kdy došlo ke konečnému zaplacení kupní ceny za dodání třívozových elektrických jednotek podle kupní smlouvy uzavřené dne 15. 2. 2011 mezi žalobkyní a společností ŠKODA VAGONKA a.s. Teprve na tomto základě posoudí otázku prekluze a znovu rozhodne o žalobě.

[31] Krajský soud bude v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[32] V novém rozhodnutí ve věci krajský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 10. dubna 2026

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu